

РЕШЕНИЕ

№ 3530

гр. София, 02.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 28.02.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ива Кечева

ЧЛЕНОВЕ: Николай Ангелов

Маргарита Йорданова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **7319** по описа за **2018** година докладвано от съдия Ива Кечева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 14, ал.3 от Закона за собствеността и ползването на земеделските земи (ЗСПЗЗ).

Образувано е по касационна жалба на Общинска служба по земеделие Нови Искър към Областна дирекция „Земеделие“ С.-град, чрез юрк. К., срещу Решение от 17.04.2018г., постановено от Софийския районен съд /СРС/, I гражданско отделение, 35 състав по гр.д № 87093/2017г., с което е отменено решение № 190-1/01.11.2017 г. на ОСЗ Нови Искър.

В жалбата се излагат съображения за неправилност на обжалваното решение поради нарушение на материалния закон и на съдопроизводствените правила. Сочи се, че Г. М. П. е починал през 1938г., преди обобществяване на имотите в ТКЗС, поради което същият не може да бъде носител на правото на собственост към правнорелевантния момент съгласно чл. 10, ал. 1 от ЗСПЗЗ. Твърди се, че е невъзможно ОСЗ Нови Искър да изпълни дадените от съда указания, тъй като се иска изследване на действителната воля на лице, починало през 1995г., поради което решението на ОСЗ Нови Искър се основава единствено на съдържащите се в преписката писмени доказателства. Според касатора никъде в съдебното решение не се споменава за заявяване на имота от Г. Г. М. или Н. Г. М., като освен че няма заявление за възстановяване на правото на собственост на имота в полза на някое от посочените лица, не са представени

доказателства за собственост към момента на обобществяването в ТКЗС. Иска се отмяна на обжалваното решение и потвърждаване на решението на ОСЗ Нови Искър. Претендира се юрисконсултско възнаграждение. В съдебно заседание касаторът се представлява от адв. Н., който моли съдът да постанови решение съгласно събраните доказателства. Възражава срещу присъждането на разноски, в случай че такива се претендират в размер по-голям от минималния.

Ответникът – Х. Н. Г., в депозирано по делото писмено становище, моли касационната жалба да бъде оставена без уважение. Сочи, че вместо да съобрази дадените от съда указания, ОСЗГ „Нови Искър“ буквално преповтаря отмененото от съда предходно решение, като директно отказва възстановяване на правото на собственост без да установи действителната воля на заявителя. Твърди, че в решението не са посочени и границите на имота, което е пречка за пълната индивидуализация на имота. Моли решението на СРС да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, Шестнадесети касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК и от надлежна страна, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

От съвкупната преценка на събраните по делото доказателства СРС е установил следната фактическа обстановка:

Съгласно представено удостоверение за наследници, СРС е установил, че Х. Н. Г. е наследник на Г. М. П., починал на 25.11.1938 г.

Със заявление, подадено от С. Д. Г., в срока по чл. 11, ал. 1 от ЗСПЗЗ по преписка вх. № 16775/18.02.1992 г. е заявено възстановяване на собствеността върху притежаваните от Г. М. П. земеделски имоти в землището на [населено място], между които е и процесната нива от 1062 дка, четвърта категория, находяща се в землището на К., имот № 027003, парцел №[ЕИК] от комасационен план, изработен 1946 г. на наследниците на Г. М. П..

По това заявление ОСЗГ "Нови Искър" се е произнесла с две решения /№2179/01.08.1994 г. и №2493/06.02.1995/, от които решение №2179/01.08.1994 г. е прогласено за нищожно с Решение от 11.11.2005 г. на СРС, 39-състав по гр.д. 7325/2005 г., като на ОСЗГ са дадени задължителни указания да се изследва действителната воля на заявителя и да се прецени датата на смъртта на общия наследодател Г. М. П., респ. правнорелевантния момент за възстановяване на земите - датата на обобществяването им в ТКЗС.

Второто решение - № 2493/06.02.1995 г., е отменено с решение по гр. д. № 7696/1996г. на СРС, 39 с-в, като със съдебното решение в полза на наследниците на Г. М. е била възстановена с план за земеразделяне собствеността върху земеделски имоти, находящи се в землището на [населено място].

Видно от нотариален акт № 170/2005г. на нотариус М., Н. Г. Г. е бил признат за собственик по наследство, давностно владение и съдебна спогодба, също приложена като доказателство по делото, на „дворно неурегулирано място с площ от 1323 кв. м.,

находящо се в землището на [населено място]“.

С решение № 2179К/16.02.2009г. на ОСЗ Нови Искър е признато правото на собственост на наследниците на Г. М. П. върху описаните в решението имоти и е отказано възстановяване на други имоти, сред които е процесната нива от 1062дка.

С решение от 21.08.2015г. по гр. д. № 30767/2014г. на СРС, 32 с-в решение № 2179К/16.02.2009г. е отменено в частта, в която е отказано възстановяване право на собственост върху нива от 1062 дка и преписката е върната за ново произнасяне с указания да бъде установена действителната воля на заявителя.

Въз основа на постановеното съдебно решение е издадено решение № 190-1/01.11.2017г. на ОСЗ Нови Искър, с което е отказано да бъде възстановено правото на собственост върху „нива от 1062 дка, четвърта категория, находяща се в землището на К., имот № 027003, парцел №[ЕИК] от комасационен план, изработен 1946г.“. Като причина за отказа е посочен чл. 10, ал. 1 от ЗСПЗЗ - Г. П. е починал преди обобществяване на имотите в ТКЗС.

От правна страна СРС е приел, че решение № 190-1/01.11.2017г. на ОСЗ Нови Искър е незаконосъобразно, тъй като дадените с предходните решения на СРС указания към административния орган не са изпълнени и отново не е установена действителната воля на заявителя, както и в решението не са посочени границите на имота, чието възстановяване е отказано, което е пречка за пълната индивидуализация на имота. Според съда отстраняването на нередовностите във връзка с подаденото заявление е трябвало да стане от наследниците, поради което ОСЗ не е следвало да издаде своето решение, позовавайки се единствено на съдържащите се в преписката доказателства, а да даде указания за отстраняване на нередовностите на наследниците на заявителя.

Обжалваното съдебно решение е валидно, допустимо и правилно.

От събраните по делото доказателства се установява, че поземлената комисия не е била надлежно сезирана със заявление, съдържащо установените в чл. 13, ал. 1 от ППЗСПЗЗ реквизити в т.ч. описание на вида, местността, размера и границите на заявените имоти, като това описание не може да бъде заместено от представените със заявлението доказателства. Съгласно чл. 15, ал. 2 от ППЗСПЗЗ поземлената комисия не следва да се произнася по нередовно заявление, а да укаже на заявителя да отстрани нередовностите и да остави заявлението без движение до отстраняването им. В процесния случай след като заявителят е починал, правилно СРС е приел, че нередовностите е следвало да бъдат отстранени от наследниците. Неизяснено е останал въпросът дали подаденото от С. Д. Г. заявление е подадено в качеството му на наследник на Г. М. П. или в лично качество, както и дали с подаденото заявление се претендира възстановяване на правото на собственост върху имоти, принадлежали на самия заявител /С. Г./ или на имоти, принадлежали на общия наследодател Г. М. П.. Административният орган е приел, че заявлението е подадено от С. Г., в качеството му на наследник на Г. М. П., тъй като са представени доказателства за собственост на Г. М. П.. Никъде в заявлението обаче не е отразено, че С. Г. е подал същото в качеството му на наследник на Г. П.. Същевременно административният орган не е изследвал волята на заявителя чрез неговите наследници, каквито са били задължителните указания, дадени с решение от 21.08.2015г. по гр. д. № 30767/2014г. на СРС. Поради това правилно и в съответствие с материалния закон районният съд е отменил решението на ОСЗ Нови Искър и е върнал преписката за ново произнасяне след изпълнение на указанията, дадени с решението.

Предвид изложеното, обжалваното решение като правилно и законосъобразно, следва

да бъде оставено в сила.

Воден от горното, съдът

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 17.04.2018г., постановено от Софийски районен съд, I гражданско отделение, 35 състав по гр.д № 87093/2017г.
Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.